

לראיון חבירי בכמת שבוע לפני ראש השנה זה לא עניין סינטיטי במיוחד: א. כי כולם רוצים אותם דווקא בשבוע הזה. ב. כי דעתם קצת מוסתרת מחמת התאריך הקרוב ובא של חמישים הנוראים. ג. (ובעיקר ג) — כי הם בחור.

חכם אבנר שארץ (מפד"ל) חכם יאיר צבן (מפ"ם) חכם שבת וייס (מערך) חכם שולמית אלון (ריצ). חכם אהוד אולמרט (ליכוד) חכם רמאל איתן (תחיות) נמצאו, ביום ה' שעבר בארץ, קריו הטלפון שלהם היו מעלים, אבל לא בלתי אפשריים. והם שיתפו פעולה בחסין לב ובשמחה עם גישאל החכים לראש השנה. של. דותם.

החברים

מה היה הרבה החשוב ביותר שהבטחת וקימת בשנה שחלפה?
החשוב ביותר — שהצלחתי לבלות שלושה שבועות תמימים כלי פוליטיקה עם הכנות והבגרות שלי בחופשה נהדרת.

אולי אתה רוצה לחשוב עוד קצת.
זה היה רצוני לגמרי. טוב. בתחום הגורני — אני חושב שהבטחתי בנרעה כפרשת פולארד היתה אירוע משמעותי. לא פחות מזה, פעולתי שהביאה להשלמת ועדת חירות ולתחילת הפיוס הפנימי בתנועה.

מה הרבה החשוב ביותר שאתה מבטיח לקיים בשנה הבאה?
לטפל בבקיעת יו"ש בצורה יסודית ולגבש מולכים אלטרנטיביים לוועידה הבינלאומית.
מה אתה רוצה לאחל לעם ישראל לשנה החדשה?
שנה של משקט. נקודה.
מה אתה מאחל לשנה החדשה ליובל ערד?
למה דווקא לו? טוב — קודם כל שיהיה בריא. ואני מתכוון לזה מכל הלב. ● שלא יכנס ללחץ יותר בגלל רון כהן ודני צוקר. ● זה העיקר: שימשיך, כמו שעשה בהתמדה לחשוף את עדותה של מפלגת העבודה מצד שמאל. בצד ימין — אני כבר אטפל.

דן מירון

מה היה הרבה החשוב ביותר שחלפה?
החשוב שחלפה? — הניצחון. אבל לצערי, התברר שלמקל יש שני קצוות. אחרים חשנו, עם משכורות מוגבלות ודמויות ורודות בעלים ארזים, גיל חפצי וברור לו השוויון, כיחד עם ארגוני ימ — הרמות משמעות, יותר מכל, את התבונה הישראלית בשנה שחלפה.

מה אתה מבטיח לשנה הבאה עלינו לנצח?
ללחום בכל כוחי בשבועה הבאה תיכחד כנסת ללא מאיר כהנא, בין השאר, גם על מנת שנוכל לסטור ביתר קלות, כמה כהניסטים יושבים בכנסת.

מה בריבונך לעם ישראל לשנה החדשה?
שכמה שיותר שרים ישהו בשנה הבאה, כמה שיותר זמן בחורף. זאת, ער להודעה חדשה — כשתקום ממשלה חדשה, מי וזאת היריב הפוליטי שאתה חבי מרחק מחובב ומת אתה מאחל לו?

מיה לא צריך לומר. ורודי בריכתי אליו לשנה החדשה: שישב לו לבטח ובשלוחה בחותמו, תחת גפנו ותחת חאגתו, שיקפוט משישליקו בכשתחיה, עז קץ עידו, וימתי, בסבלנות, בעל ארזי הלכנו, למשפחה.

דן מירון

מה הם מאחלים לעם ישראל ומה הם מאחלים זה לזה בגיבוש השנה החדשה

מאת ורד לוי

מה היה הרבה החשוב ביותר שהבטחת וגם קימת השנה? לא עשיתי שום דבר חשוב ואף כל מה שהבטחתי קיימתי. מה את מבטיחה לנו שתעשי בשנה הבאה? מבטיחה להמשיך להאבק. מבטיחה ללכת חזק על נושא ירושלים, ולהוטר אותה לעיר ישראלית. להוציא אותה מהגטו. מה היית רוצה לאחל לישראל לשנה הקרובה? אני מאחלת לעם ישראל שיצחק שמיר יצא לפנסיה מהירה, ושיקום איתו את דוד לוי ואת אריק שרון. אני מאחלת ומייחלת לחילופי שלטון שיביאו עימם חדרה לתבונה.

ומה את מאחלת לגאולה בתוך נסיעה טובה. אבל היא כבר בחורף... אין דבר, שמיסע, אני מאחלת לה מכל לב שתצא לשנה שנתיים, למסע תענוגות אורך ומבדר, רק שתיסע.

דן מירון

מה הרבה החשוב ביותר שחלפה?
ההשקעה שהשקעתי בסוגיית החינוך הדתי וגם החינוך והדתי בכלל. וכן, המאמצים שעשיתי לקירוב דתיים וחילוניים. מאמצים שנשארו מרוב כוונתי, אנשים דתיים להזמין אל בתיהם אנשים חילוניים לשבת. שיראו מה זה והייתי ער להביא מפגשים מהסוג הזה.

ומה אתה מבטיח שתפעל בשנה הבאה? אני מבטיח לפעול ולהביא לגישור בין עיריית הפיתוח לבין ההתנהלויות. אני מתכוון להתלכד על הנשוא הזה חזק, אני רוצה להביא לצדק חברתי, לצמצום הפער, ואקשה הכל למען הערף הזה.

מה היית רוצה לאחל לעם ישראל לקראת חג?
חייתי מאחל — שלום פנים אמיתי, שיתגבר על כל המתחים והאיכות ויביא, בסופו של דבר, גם לשלום חיצוני.

ומה היית רוצה לאחל לשולמית אלון?
קודם כל — הרבה בריאות. היא והתה קצת חולה לאחרונה, וחזק מה — מאחל לה מכל לבי שיבא יום וזיך תוכה לראות גם את המאור, שבידורות ובהלכה, שמשום מה היא נלחמת. מלחמת חרמה משונה.

דן מירון

החברים

הרבה החשוב ביותר שחלפה? — מהרז מבחינתי האישית, הרבה החשוב ביותר שחלפה? — שליחותי את אשתי בהבנת הדוקטורט שלה. ער לסקלתו, אם הכונה לעבודה — אני לא מצליח להיזכר בדגש בשום דבר שהיה חשוב במיוחד. מה שהתגבש אצלי השנה היא התנועה שברא לי לחזור לאקדמיה, שפוליטיקה זה לא כל כך בטחיל, או אתה מוריש?

מאיר יכול להיות. אני מתחיל לחשוב על זה ברצינות. אני עייף מזה. הרבה יותר מתאים לי להיות באוניברסיטה. אם כך אין, אולי, טעם לשאול מה אתה מבטיח לעשות בשנה הבאה?

בינתיים אני בפנים. נראה לי שאחד הדברים החשובים והמרגשים שאעשה בשנה הבאה יהיה הנאום שאני עומד לשאת ביום השואה הבא, בטקס שייערך באתר אושויץ. אני כבר נרשם לקראת המאורע.

מה אתה מאחל לעם ישראל? שלום. פשוט שלום. תוצאות בחירות כאלו שיאפשרו הקמה קואליציה של שלום.

ולדני מילוא?
אין לי שום דבר אישי לאחל לו. לוי דוד... שאם הוא חזיק את תיק הפנים, שיפעל כמו שפעל בשלושת החודשים בהם הוא מופקד עליי, ומנית, בעבר — בליברליות.

דן מירון

מה היה הרבה החשוב ביותר שחלפה?
אני לא אענה על זה. אפשר לדעת למחז? כי אני לא אקבע אם מה שעשיתי היה חשוב או לא. את זה צריכים אחרים לעשות. אני לא מוכן. לא אעיד על עצמי בשם מישור. לא מדיני ולא אישי.

איה רב אתה מבטיח שתעשה בשנה הבאה? אני אקריש הרבה מחשבה ופעילות לברוך מה אוכל לחזק על מנת לעצור את תהליך ההתפוררות שמוציא ישראל עובד הכל מתפרק — כלכלה, חברה, חינוך. אני אנסה לשכנע שיותר אנשים שוו לא הדרד ושצריך לשנות הכל — ובעיקר במערכת החינוך, לתחיל מתחלה.

ומה אתה רוצה לאחל לעם ישראל לשנה החדשה? שנת התמקחות. שהעם יפח עיניים ויראה לקראת מה הוא עולל להגיע.

לויס שריר? כשה שאלת גם אותו עלי... או כשה כל מה שהוא מאחל לי, אני מאחל לו.

דן מירון

מוסף על המשורר
מס' 40 (871)
2 באוקטובר 1987
מ' בחש'ר תשמ"ז

על כניסת

(רשימת ראשונים)

לאור החלטת המעצמות הגדולות
לצמצם את מספר הטיילים הגרעיניים
לפחות קצו ובינוני, עולה שוב הנושא
הגרעיני בקשר לסכסוך הערבי
ישראל. ראשיתו של הדיון על
ההימנעו ועד למלחמת יום הכיפורים.
מבט חדש. פרק מחוץ ספר בכתובים

מאת שלמה אהרונסון

ה

מורשת הערבית שניתנה למערכת הקונגרס
ועל הרגישות של ישראל בראשית 1968
נמשכה באותו נקודת מבט כדור
וימנה בראשית שנות ה'80.
כמבואר 1966 טען מנחם בגין, כי ישראל
מקוה תהיה העיקרי של באחנת העת-
מי. מרגם, "הטור", המסגול לשאת מצבא אומות
לילות", והשר המצוי היה מודיע, ככל תהא
המצוי האמרי והמצוי תהא, חרף כי ישראל
של קרקע קרקע מ'660, חרם
המשוחרר המצוי וההצוי שכליל עלה את (לש)
של חן גרעינים, ודבר זה מוכיח כי ישראל עוסקת
אומי.

היתה מחתלה בחיפוש אחרי אמצעי שיגור (כמו)
היה כסותה בכך, שהיא עומדת להציל במחתה
חיי הקורבן.
היה הפרשן הערבי לישראל תוהוה של דחימת
היינו, לנכוח האשמות שמעצמות העל הסכימו
להחזרה של גשק וכו' בעולם – שאנחנו הסכמנו
דר (1968). אחרי פרשן מייחס לישראל הכנית
אנאקסיס מלחמת מצב עוינת לנתיני ריגומה וכו'
כי, להשתמש על מקורות הדין וקדו על הגרור
והכו תעליל ישראל את פיתוחה של גשק גרעיני
אחריה דומשמש – עי' עריכת גוסס גרעין וכו'
היה ברור לא לראי' ואו תוכל לראות על תחזקת גור
שטחיתם הכוללת.
היה הדימוי היה שנת 1966, עי' בעל את גרעין
היה לגבינו: על שישל על גור להמשך מינוע של
אנאקסיס אילו, כי גם הערבים יצליחו מצרים
היה דומה – היה מצב היריבה הערבי – שיחול
אין הכנס את העלב שינוע באילור, כי שישול
שכללה, תוכן, אין שישול למעט תחומנות
ישראל אחרת, כנס ידוע מצב של היריבה
היה הערבי.
הוא לפני לומר כי ככל מלחמת 1967. היה
ערב שיחול לה נוסף אסמיל הערבים הערבי על

[illegible]

הדילמות של מצרים – 1967-1970

יש מורים נאצרי, בשנים 1970-1987. אחד חשדתי
הלאומי של הארגון (א) שלום עם ישראל, לא הרהר בהל
מל"מ איתנו) תחילת הכיסים והתחלפות חתול של עשרה על
שלהי, שהיו עו או בשלישה האחר של ולבסוף חתול: מלמח
החזית, בשנותיה הראשונות בחסותם משרת של מספמים 1970. כעבור
קצת מהזמן הנחשת, אפילו חתול נאצר ב-1987, כי אין דבר נפל
בעינינו אוטוריטרי בדו-ישראל — וקסם אם נחשב לאומנים ה
די' לאחד מכן נראה שחיתו. — התאוצה: הרעיונית שיחה
לישראל, נבממש, וכן אין אחר בשריטתו של הנהיג הערוע. משה
כאשר, לא חלם את הולדתם בלוב בעת 1969, של ערוע
של זמני היכלי, שהיו שומרי של נאצר בשעת: החדר נפל
במרות את הנאצי הקלוב, כי במסכת את אן. מלמח: חתול
ישראל אפשרית: יתכן שישא מציגם שכלוב אתה, על הנהג
בשעה: את תחולתו למינים ימינה בדבר חובלתת
ישראל לא מה ערעורם הערעית, חרעית, כי כל תעליתת חתול
התחלתית: הדינים אתה: חרעית: חרעית: חרעית: חרעית
המרת: הכלכלית והמדינית הרעית, בבוא חתול יתכן כי חרעית
התחלתם במסגרת הרעית, כדי לחזק את מערע: חתול
לקרעית על המצאת אחרית (ולבאליט מספמים, משה שח
מעצבת חלל העלית הערעית ערעית מרוב: חן טרעו חתול חתול

[illegible]

הדילמה המצרית-סובייטית

[illegible][illegible]

עד מהרה ילך ירידת הקרוב של הסובייטים, נאצר, לעולמו. ויחות התפשדה הרטאצ'ן בין מעצמות העל תיכנסה הלחיזה
הזו, ומכרזן יעמוד הסכם הליצמוז של מירוד והתכונות הגרעין
והליצמוז והלעיתעה של סכנה עימות רעני בין מוסקבה
והליצמוז בשל סכסוכים יורדיים, שניונים אלה השובים להבנת
והליצמוז של סאראא, נאשר תיכנן את מלחמה ביראל-שנתיים
חר כך ואת הקשים הישראליים בהקרכת הוטיביציה שלו.

בשלה של שנות ה-70 ואין היכל תוספת ההגיון הבינומטרי
ידיהם בקצור. רשאים? במובילת מחלמה גרעיתית
התחילת ההגיון, בשנת 1970, יסדה היכלות מלחמה גרעיתית
גרעיתית שבו מעצמות העל, באומרו כי, משבר המהדורסין
היומיומי בשנה של מלחמה גרעיתית. רגש של
התחילת מלחמה גרעיתית, כאשר הלה מאים
היחולין בהגיונות לבירת ירשה מלחמה עולם שלישית
מתחמקת, אין יענו היכיותי מלחמה גרעיתית ובעשה שהוא
הוא לא הדיף—אם כמכריח, לרשוש נשק גרעיני. אין ספק
הוא היכלות קראי, במחמה שבו מעצמות העל ובכסבת
הקיום לאגרושה שנשמעה מכנה, יחרו לערכים, שעויו לשיע
הלה השני שבו גרעית מלחמה, אם גם לא נראה שהכיוון נכונה
להתעלות שבו עול מכלולות.

העונות הלבנוני איש-אליהדות". שריאין את היכל תלס"פ
 יי דוקא סכנתו של עימות בינהעצמתי בתקופת האסון עלול
 להביא להתפרצות מוחלטת - הריגה, למרידות עצמתי של ריטון
 כנגד השטח המצרי, על כך גיב היכל: "אין ספק שסכנתנו כן אמנם
 קיימת, והיא איננה נקודה בתשובתו בן נאצר, החשובה לכל היתר,
 לדעתו של נאצר, הידוע הקרבת בתעלול סואץ, וצ"כ כך אולי
 תהיה המעצמה הגדולה לתמיכה, כרי לפנות תשובת שאין מנס
 מאגנו - הסיר הדומה בקשיות להכניתי הונוס ומכיר
 המרידה האומית בשטח, אשר ידבר על נגינה ישראלית
 גלובלית 1967 בתקופת סטנים - ש.א.ו."

אלום איסטנטיג וו לא צלחה בירי נאצער. הקרבות נבעלו
הנהיגו להתערבות אמריקאית ולהפסקת אש, אך תכנית רוג'ס לא
נעקבה על דעתה של ישראל. נאצרי בערו כדעתו מה יעשה להבא,
והממשלה הפלשתינית בירדן התחבב כיצמח עימות עם חותיני גרעין שמש
בעיבתם. בספטמבר השחור של סתיו 1970, שעה שזיה מרד
בכביבייחל של ריקחן, וזאת בשני צדדים - וחתיני לירוש' התכית
מקרבנות בישראל (גרגני 1' ו-גרגני 2', לשי הירחל) לחידוש

ככל מקרה, גם תכנון זה נועד למלחמה מוגבלת מתוך הכרה בצווצמתה של ישראל, ומתוך ידיעה, כי המעצמות לא תלכנה מעבר לגבול ידוע, כדי למנוע לערבים במאזקם בישראל ותחשבת ענייני ההערכים לגרעניות, כאשר הן עצמן חתרו למניעת עימות גרעיני ביניהן.

מסקנותיו של קדאפי

[illegible]

[illegible]

התנאי הראשון הוא שיש להקים את המוסד על בסיס של חוקה או חוקים, וזוהי תנאי הכרחי לכל מוסד. תנאי זה נדרש גם במוסדות חינוך, גם במוסדות רפואיים, גם במוסדות כלכליים, גם במוסדות תרבותיים, גם במוסדות מדעיים, גם במוסדות אומנותיים, גם במוסדות ספורט, גם במוסדות אחרים. תנאי זה נדרש גם במוסדות חינוך, גם במוסדות רפואיים, גם במוסדות כלכליים, גם במוסדות תרבותיים, גם במוסדות מדעיים, גם במוסדות אומנותיים, גם במוסדות ספורט, גם במוסדות אחרים.

התפילה

תבנית והחל לפרוץ לחופי הארץ
מדרום. והנה נלפסנו נסיונו
ברוב, מול חופי הארץ. ידענו כי
בקצות של החופים של הבריזנים
בדרום ובצפון, אפשר לפרוץ את
החפץ. תבנית והחל ליגאל אלון
שחקן באישול והוא אישור אותה ודעתו היה להצטרף
למרכיב — חולץ יומיים והחל מהאריך, משום שהחל
והחל מחופי הארץ, ובמשך חודש לחתום בתנועה ויחיד
התעלה לראוץ, בואו מדרום-מערב, ממדרום-מערב לשם
החל קרוב קרוב לחוף, הארץ עדי חוצה נצטרף. הקריבה
התניה. כל מה שתקנו שני תרונות בלשונם, והנה,
תחת הבריזנים הקצוות אל חוף התקשר להוף. חשני
החריפו חשב אותו לאחת יריב.

העסק רמס בחלבה והשעה 4.00 לפנות בוקר ב-12 למאוס
הגיעה אליה המעפילים, שבתאי יונקססל מיקודו של
היומן, כשעל סיפונה 850 מעפילים, חלק נציגים, חלק
שנח ועוד כמה חודשים מחזור רוד. מילון, ויש עדיין
את המשרד, את הקץ, בעלילות עלייה ב. חל משרד
ות וללא יריעונים מיוחדים. שער ראשו קמות מבטן כחל

אל תוכנית לתתיו בחשבון אפשרות, שלא נוכל להודיר את

לנו להעלות אנשים על
הים געש, העסק
ב... התחוללה סערה, מים
לידנתי הסביבה... —
תחילת של דוד מיימון, איש
זדמאות שפיקד על
ספינות מעפילים ועדיין
"על הים ארבעים שנה

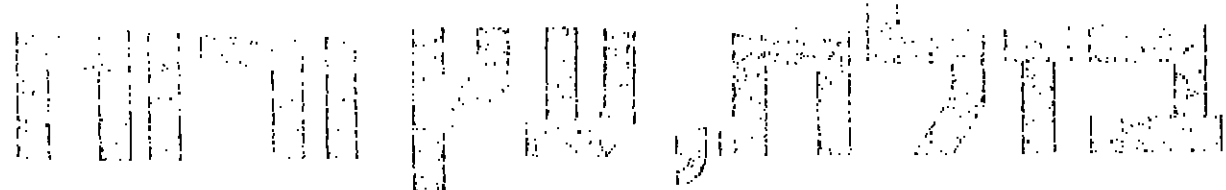
מאת שלמה גלזר

מקטבת القرآن

הוא
התע
חדד
זכור
עיד
של
שר
אחד

האבן הבערת, בולת, ביל ואואן

תלחי חוזרת להיסטוריה, אך אחרת. לא רק מרומפלדור ואנשיו, כי אם, הפנינג' בן ארבעה ימים בחיק הטבע הגלילי הבולל: פיסול, ציור, מוסיקה, תיאטרון-מחול וסימפוניונים. תלחי '87 — הערכה

מאת חיים מאור

קדמו לאירוע האמנות בתלחי צירים קשים וחדקניים. הלידה עצמה הייתה ניתוחי-קופי שזוהו בשאלות קולניות בכנסות, בעיתות שבר היסטוריות מן החוגים השומרים על הטבע בפרמלין ובטורניריות כצד אומנים שמצאו סגנון ברוסאידי-ביילי, אמנות כדור, בסופו של דבר, וידיהם הראשונים (מבוללת תלחי והמועצה האזורית הגלילית) את דרך העלד — אירוע תלחי '80. בעקבות "תלחי '80" פרחו המחלקה לאמנות במכללת תלחי בגולה של אילנה באומן וקב' עמירן ומשכה אליה אמנים-מורים מן השורה הראשונה. אצבע-הגליל התרוממה ותלחי עלתה על המפה, לא רק כמיתוס היסטורי של גבורה והתיישבות חלוצית, אלא גם כמרכז-אמנותי שיש להחיות אלו ברצינות. הצלחתו של האירוע וההדים ששורר בעולם האמנות הישראלי והבידלואמי, נתנו להורים חשק להביא צאצא נוסף לאוויר העולם כמו זוג חורים נבונים, הבקאים בתכנון המשפחה, דובר על ילד שני בעבר שנתיים, אך הריים אינם ששן שוויצרי. תלחי מס' 2 נדחתה בשנה בשל מלחמת לבנון שפרצה זמן קצר לפני המועד המוכרז. האירוע התקיים בסופו של דבר, בספטמבר 1983.

גם תלחי '83 היה סיפור הצלחה האוצר, אמנות בריל, וצוות מורו-אמנות של המכללה, בשיטתו. המועצה האזורית וחברי קיבוצים מן האזור, היינו שוב פרויקט שמשה אלפי מבקרים להפנינג' של 4 ימים, בחיק הטבע, המיתוסים והאמנותיות השונות (פיסול, כסע, ציור, מוסיקה, תיאטרון-מחול, מיצג, וידאו וסימפוניונים).

הדעש התקשורתי שליווה את מס' 1 היה מרומן יותר במס' 2. התיאטרון היה, לרוב, ענייני-אמנותיות. בקהילת האמנים למשכס העצמות כנגד, תריקטטור המוח, אמנות בריל, המעריץ את חקלקה שלר ולקרו, קרשמן, ארלמן, גרשוני וכו'. תומריקן, שפי וחסין, גמר השכונות, כל-אחד בדרכו ובסגנונו. וחו שלעני ביל, וחסין, וכו'. את האירועים, והמסגרת של האמנות, "אירועי כדור", אתר, אתר, תלחי"ן חפץ לעבודה, לצידודך באירועים האמנותיים-היסטוריים ולמירל לחקור בארץ ובעולם, בחיפה כוח או אתר ועדיר ערר מאשי גינה, סרום, יער כרשמן, מצפה רמון.

תלחי '87 מבסס גם לתעד את מגוון הגישות המושתות על הפסלים לתלחי אל מול הקונטציות התרבותיות, ההיסטוריות, החברתיות-פוליטיות, הניאורופיות והמיליות של המקום. לדעתי, טועה פלור בקס בצינו כי כל הסגנונות והגישות המאפיינים את הפיסול כעשור האחרון מיוצגים באירוע לא כך הרבר ואיני רואה פסול בכך.

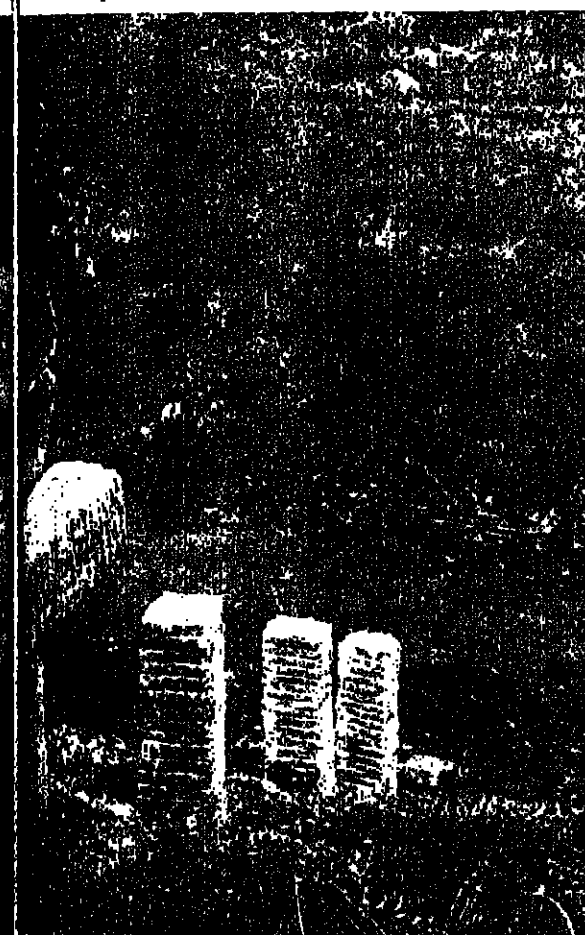
מעניינת ההשוואה בין הפיסול בתלחי לבין הפסלים המוצגים ב"הקומנטה" בקאסל, או ב"פרויקט הפיסול" במינסטר, רוב פסלי הרוץ ב"הקומנטה" בקאסל ממוקמים במארי ענק הכולל מרשאות ענק ונהל קטן הורם ביניהם, שתיילים ועצבים ממושטרים בעצמם גנים טיפוס ל"אירופה הקלאסית, מקרשונים ומבני-אדון באוקיינוס.

בתומריקן ובצורהו ומשחלכ בניגודות המדושת, אפיו נוסף — פיסול גיאומטרי שחלק ממנו מנסקצינול ופסל, מבה, נשר, ששן או כאלר-פונקצינול (סימולציה).

מינסטר, עיר קטנה המשמרת את ניוחן מיידיביניים בנציה המפורסמת, בכיכר השוק ובמבנים ויחר עם זאת טובת חרש — באוניברסיטה התוססת צעירים. גם לא פארק ענק, שאנם נמנה הוא שוק לידים עם אמנותיותם ובקשישים, הנחים על פסלים בצל העצים ומתבוננים בברבורים השטים.

רוב פסלי-הרוץ במינסטר נצברים אל אותה פסטורלה, מפותות ותרבותית ואל הקשר שבין פיסול וריהוט/חפץ פונקצינול. פיסול גיאומטרי בעל אופי ארכיטקטוני, מעין מינוח-חמד לשינה להתבוננות, למנוחה. בנוסף לסימולציה המורמליסטית ניתן למצוא בקאסל ובמינסטר גם פסלים "מסיביות" העוסקים בחרות ובתחושות אפוקליפטיות (כדוגמת עבודתה המציגת של רבה חורן במינסטר).

לעומת זאת, בתלחי '87 — הגוף בראשיתו, קמאי, פרוץ, צוג

מקדש לשמש, אבן עזר, ברני מינק

וקשה היה בעל הנוכחות צופה אל העמק שמתחתיה. הכול השתנה מעל חזיונות פרויקטוריים, הצמיחה הקשנית ה"היחל" נאוב מצוץ נאחות בור ובווארי. הכוחות הטבעיים החוקים פועלים באוויר/רוח/מים/אדמה/שמש של המקום לצד הכוחות ההיסטוריים — המיתולוגיים הקדומים את החומר אל איראן ומעשים של חלוציות, גבורה והתיישבות. כל אלה פועלים על האמן והצופה כאחד ומעצבים את רומי המחשבה, התודעה והיצירה אל חומרים וגזרות אחרים לגמרי מאלה שבאירוע הפיסול באירופה. כאן הפיסול ברובו גולמי, טבעי ומתחבר אל צורות ואיזורים קמאיים. אבני-הבולת המאסיביות מושכות את האמנים לכיוון גלילי, העיר, הדולמנים, המקדשים והתלילים הקדומים. הסינתזה החריפה כאבן היגם, לרוב, מנימליים מתוך "כבוד" לאבן וגזרות יסוד גיאומטריות (למשל בססלי ביל ואואן, אבן הבערת, קרנליוס רוחח ואחרים).

קוראים חניג על הנוף

פסלים רבים, גוונים אל עת-החדשה, המבנינה העמקת הסמיוס-מדינתי והאמנות התרבותית, כדבר יוסי ויזמן בנאור, שעבודתו היא מהסוגות באירוע הנכונה. רבות מן העבודות הנו שטוחות, אופקיות, על-פני השטח, צמודות לאדמה ויזמן בנאור, ינקב ודוק, אפס כבד, פום אוריינים, מכללי בנקים, באיטל עת, ווח מוחות, רוב ברינגנס ואחרים.

מלתי-המפתח כאן היא צניעות. אותה חש ביהם של כבוד והתפעלות על גבול הנשגב-הרומנטי. בן הצען הפרא, "מחול אים" בממריה, בכוח ובנוכחות צניעות זו מולידה אמיתות. כמו, לעבוד בקטן, להבליט את הפסל, ללא לגנוע כלום בחומר, לשים את האצבע ולא את כל היד, לשמור על חשק" וכו'.

התפעלות, ווח ויזמן-משגב גיבורות יותר ביצירות האמנים האחרים מקול מאשר ביצירות חלק מהאמנים המקומיים. חלק מן

האמנים הישראליים כמו קורא חניג על הנוף או למקום, על טבעי ההיסטוריים והטופוגרפיים. הם משותפים בבצעים, צורות או חומרים המגוונים או "הקופי" את המקום. למשל, יגאל חזקין נסמל. השיר על האדמה, הכולל פסים אופקיים, ענלה מללה של עשורת ללא ראש. הפסל צבוע בצבוע צורם, המנוגר למינה ונראה "שחול" בה, אלים והרועם. תומריקן ראה במחול" וו קונטר-פונקט לאריה של תלחי. אחרים אומרים כי תומריקן השאיר פסיעה רועמת, "הייתי כאן", רונגמאות נוספות: סתם וצינולס הענקית הכחולה בעבודתו של שמואל פאר. יצבת מרכו קרית-אור תלת-ממרי של בית גיאומטרי "שחול" על עץ ששנה הימן עם כיסא הכסון הגדול הצבוע לבן ועליו אבן נחל בצבע חבלת. ווח ה"כפרות" שלה,מבה מוכה כעל ארבע ווליים ושתי קרניים, המוצב בקצה הכביש שעל החר, מתנשא לטבע של 5.20 מ' ומניו לפסנת התרמון; אילן חתר בעבודתו. ווח ווח גשר גיאומטרי צבוע שחור-לבן הממוקם בוארי. קצות החר און נוגעות ברפנות הווארי ולכן הוא, בעצם, אינו שששששש. המבנה המאסיבי הזה יוצר ניגוד חר עם הסביבה המעטת האדגנציה ומתווח, לדברי האמן, רימוי להעדר הגישור ויזמן שכן מרינות האזור.

ווח שיש מיידיביקית-אור וכתבת קב' רבדיים מציבה פסל המסבסבימי מתרים בנגד מצב פוליטי. בעבודתה שתי דמויות נמן תושאות אלונקה מרומות מרשת ברזל הניצבת מעל מרובע דרשניה לבנה, הנפוצה במקומות סניטריים. הפסל תוחם בגור בול נמכה בעלת קונטציות של בית-קברות. שרשי טייפ" קיטואל מציגה, כי פונקצינוליות החומרים בעבודתה היא קוד נמכה הדרשניה, המעלה את ריחות החיטוי, מקווה-הסדה, חדר מים מתחת את הפסל אל אמירה המגיבה למות המרחף באוויר חרש טא. מוח למות בעד ארצנו ועד לגופות חיילי צה"ל שנפלו באור מלחמת לבנון ולאחריה.

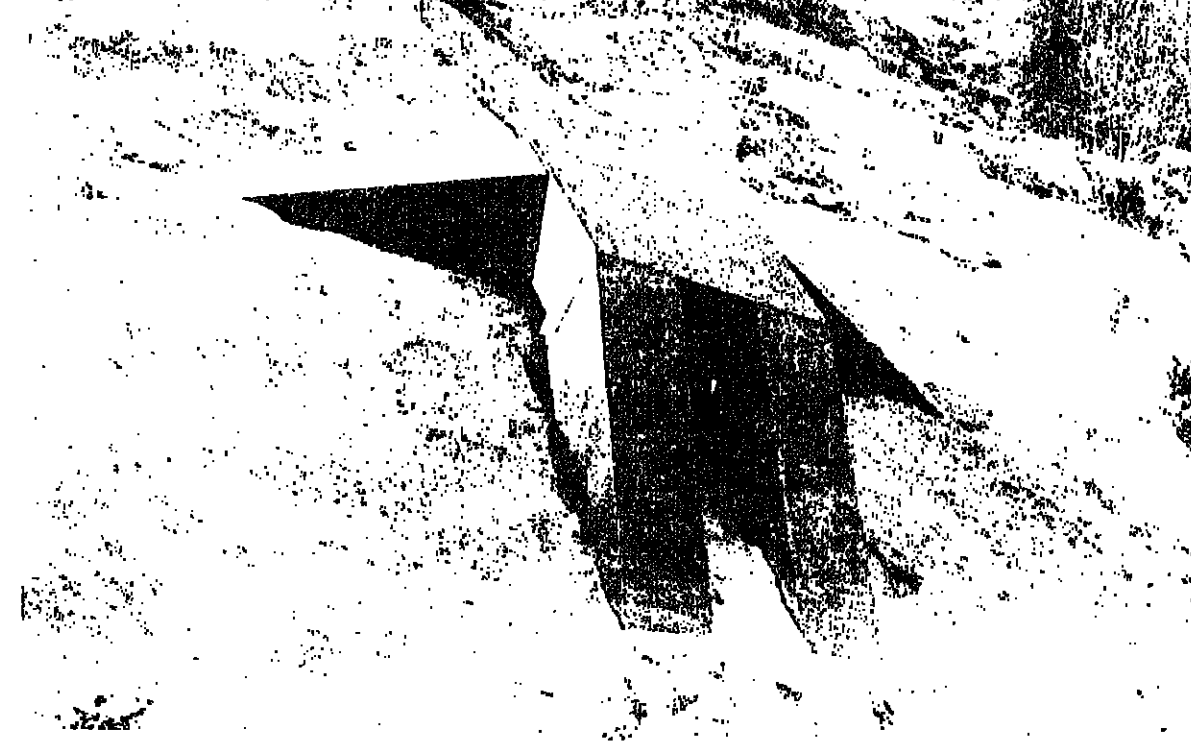
עבודת אלה והדומות להן מעידות אולי על מעורבות כמעט מירה אל על, תוצאה ישראלית. באותה מידה הן מצביעות גם על שיש קישק של עובדי ארמון ולוחמים, השומעים עריו את הר הפנים. לכבוד את החר" והגבול יקבע ויכן שגנית את המרחשה" נקשה ותכלי — היכן שגנית את הפסל.

כל מקרה הגבול המשמעותי ביותר באירוע אמנותי הוא הגבול שני יצירה איכותית, רלוונטית, השייכת למקום המציבה אתגר אסתטיקאלי ויצירתי לפסלים בעתיד, לבין יצירה פשטנית שגעת מתיחסת למקום המסויים בו היא מוצבת, לחלל ולכוחות הפועלים עליה ותגשלת את רימויות, תומריה ואירגונה ממקדוה עים משוכפלים, ללא עומק ויושר אישי. יצירה שטוחה, התפשטת ותשבת באותה מתירות-קליטה כמו שלט-חוצות המפרסם מוצר זרוב.

שנים אלה ומה שבניהם, אופייניים הן לתלחי ווח לארוע אשת דומים בחלל. כשורש הבעיה עומדת שאיפה האמן לקבל שיש הקשורת על-פני האדמה ולתקבל טוב ומחר בעיני הקהל המורש עשורת פסלים בזמן קצר ורועה גירויים אסתטיים-הפנימי והא גורל. אצו טוב קפדו ו"אבדו" מצליח להתמודד עם הו להרמס ולתורגס לא תוה תקוה, אלא, התחלקות.

התכונות ארוכת טווח

אולי צריכים להיות המסגרת העיקרית לגבי המשך אודיע "תלחי" והפסל המקום לגופ-פסלים גדול שאלי יוזמן אמנים מקר ומן שונים, ארוכים, יכנו את הפסל ללא לחץ זמן ולוחות ויזמן ותכנון. בזמן אמיתי ויזמן, לתקשורת ולקהל את עמדתם ללא פני תחרות של "סליהמוצרים" המציע לשיח כמו עיר (49) ודועש תרשיות של אלפי מבקרים הייתי מרית עשורת של אמנים שהחליטו, עה המוסיקאיים מוחלים כאלה שבעבודתם הנפוצות, המוסיקאיות (גם) עבודות גורלות ובעלות נכונות ויכולות להיות כאלה והלעמוד האירועים של ברינגני וכל הערע על כדא — לא מושכות, אולי, וקדורים או וירשות מן

ללא כותרת, מלדה ופלע ופרט מתוך ממפר פסלים קטנים, יואכים בנאד

את ויזאל שמי וחבר קיבוצי כברי, חתן פרס ישראל שחגיב את פסלו "המשפח" בתחנית צלע החר ובפתח משטח העמק הפרוש. הפסל מורכב משני פיגומי ברזל, המיועדים בדרך כלל ליצירת סכרים או מוחים. שני הקירות הגלילים, דמויי ויילון, צונחים על צלע החר ועומרים בצורת שספן, כשתצד הרוח פתוח כלפי החר והצר הצר יוצר כעין מפתח-חלון גדול אל הנוף של הגליל העליון, שמי חכנן את הפסל כך שבמסך הנוף הוא ינקו מי גשמים, אבנים וסחף, הבאים מן החר, וכתוצאה מכך גירום לישנונים בטופוגרפיה של המסך. שמי מרגיש כי ווח "פיסול" גנו שמיצג את עצמו בלבר" וכו'. גם טופוגרפיה היא אלמנט פיסולי.

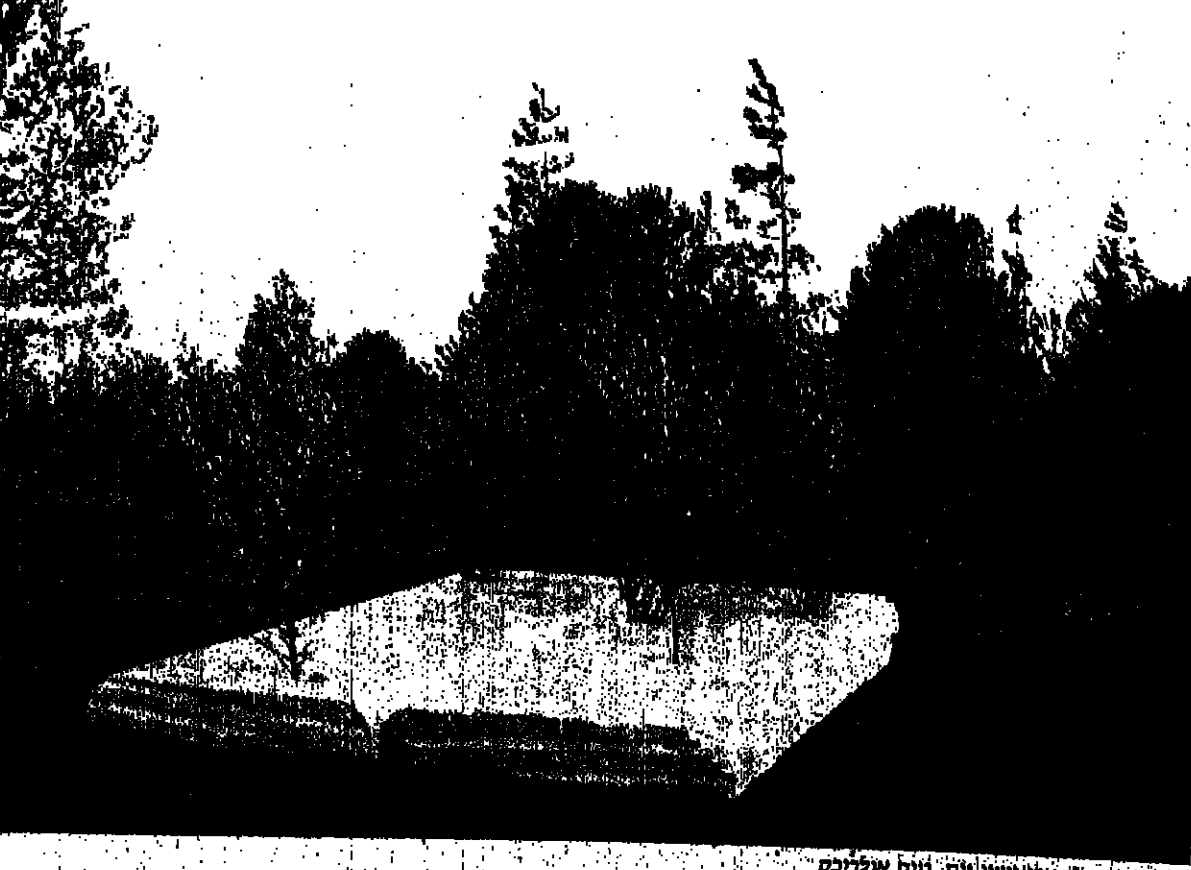
בנוף וגלילי אכן מתגלה ווטבע כפסל רב-בניינים ולכן, על האדם להתערב בטבע בצורה שאינה הורסת" — אומר שמי — "ואו הוא יוצר רבליים פוסטטיים".

יצירות טובות בפיסול טבעו מצאנו בתלחי. לא כך הרבר לגבי המיצגים והמופעים האחרים. לכונת הענין עדיף להצנע מן "השידוך" הזה, לפחות כל עוד ובלה. לא עומדת בתוך.

אם יש צורך במופעים ויאטרליים בשבילי, למשך המוניס" (כדברי חלק מן המארגנים) או לפחות שידור ברמה כזו שלא תחסה בכניסה את הפסלים שעל החר ואת קיטוה הוויקופה של הארץ הסואה, בחליפת בית הקברות בה טמונים טורופלדור וחבריו...

תומריקן ללא אישור

אפרופו תומריקן, השמועה הנחלכת בתלחי מטפרת כי פסלו הוצב ללא אישור האוצר. בשורה ענימי אנו לי מלור בקס. יגאל תומריקן לא הגיש לי הצעה או מודל למרוקט ולכן לא אושר על-ידי הושתתף באירוע. ראה שמשוה אושר לו להציב את הפסל כאשר חזרתי שוב לארץ לפקח על הצבת הפסלים גיליתי כי פסלו עומד מתוך נימוס לא הוריתי על הסרתו. מלור בקס בעל הנכסונים האירופאים איננו וודע, כי בארץ קיימים חוקי משחק שונים וכו' לפרשה הזאת יהיה כנראה חמשך קולנו באד.ב.שפתח האמנותית.

ללא כותרת, אבן עזר, ברני מינק

مكتبة من الكتب

كتاب من الأصول

מאת דן רעים

פגישה חברתית. כמה מאות ותיקים, יוצאי ציבוריות, התכנסו בסניף מסריק, ביום השנה למלחמת ששת הימים. יו"ר הפגישות, משה שנייד, ייצג את המוסדות, וזאת בשם משרד הביטחון. כפר מסריק, ורבות וביניהן: הוועדה לשיקום, שיש לנו שם שותפים, וזאת בשם משרד הביטחון. הוועדה לשיקום, שיש לנו שותפים, וזאת בשם משרד הביטחון. הוועדה לשיקום, שיש לנו שותפים, וזאת בשם משרד הביטחון.

המרגדיה הצ'כית והיהודים

כשם שהתנגד לאנטישמיות, הוא גם לחם ללא מורא בלאומנות הצ'כית. הוא, שהקדיש את חייו למאבק למען חירות היהודים הלאומיות והעצמאות על העם הצ'כי, שקר על חסידיה בין הלאומנות בלאומיות בכל מידה. דבריו באות בלעז בלשון הכואב בחייו.

עתיקים", שכביכול נמצאו והיו אמורים להוכיח קשר עתיק ויזן בין הצ'כים ובין ארצם, התגלו כזיוף. מטריק, שהוכיח את יוזהם של הניירות, כונה כגד בעמו — אך לא ויתר. אצלו המטרה לא קדשה את האמצעים.

ההכרח של מסרים בלאומיות היהודית והנה אקט של צדקה
והחמסות, אך לא פחות משהו מוסרי. ובנו, היהודים בבית
יהו נשוא התרבות, המצפונות, המסלולות... נשאל
התנגדות, על ידי הכרח, ביחוד היהודי, החליש מסרים אל של
התורמים הלאומיים... הערבים והתנגדי... שאינם על שלמות
של המסלולים והצדקה בנו מולדת האדם
מסרים המציינים את ארצו על יסודות רמוקאטיים. בחוק
החכם שוויון מלא בין שני העמים, הכלי להחלוקה והוא, הארץ
אומנם... המצפונות... המסלולים... המסלולים... המסלולים...

יצחק פטיש:
חומאס מסריק
ממשיך מורשתו
של יאן ס

רפי בנשלום:
בצ'כיה עדיין
מצנזרים את...
גורבאצ'וב

אם צמיו בקרוב חידוש הקשרים החיסלומטיים בין ישראל
אל רצ'סולובקיה, נוכח התזונה הניכרת לאחרונה בארצות
המושבות?

התנהגות זו לא יכולה להביא לשינוי, גם בצורה של גורבות
להוציא באנשי העת הנקשרת אלא שהוא בעל הכוח
היחידים לזכותה נמצאים כיום כ-5000 יהודים

מכר, משלוש של והבטיח להם
 רצו אנשיה לראות קיבוץ. הוצע להם לבקר בכפר מסריק. אך הם
 רחו את ההצעה מכל-זכר.

חג הוא כמו רגע בחיים, שבו אתה עולה מן הנהר עשוחית בו ומטפס על הגדה לראות מה כבר עברת ומה עודנו לפניך" - שנות הלימודים ב"אורנים" נפתחה. רשמים מן האווירה הסטודנטאלית השוררת במקום

נאום פתיחה

מאת שמאי גלנדר

ל א המעגלים הבאו לעולם את הדימויים ואת המעמדות. המורים המציאו אותם. עומד לו מורה ללכת מעל לטורי הראשים, בשיאו דתלפנתו מתמזגים לו כל השנים התמימים למשטח אחד של קליפת המחולק לעיניים, ותתאום מתקלקל לו הנקס. שנות הדיבור שלו נעצרו מפני שחשבוניים שמור נעשית זוגיות. מח רחוק, הוא שואל, לא מבנינו? טוב, תאור לעצמכם ש... ובזה מתחיל חגיגתו. דרי זה פבר... אומר דא. זה כאלו... ומיד באה לעולם מטפורה חדשה.

חג" ארתי פעם, בכיתה, דא כמו רגע בחיים שבו אתה עולה מן הנהר עשוחית בו ומטפס על הגדה לראות מה כבר עברת ומה עודנו לפניך. מוכן שלא ארתי ואת בצמצום שכזה. היה עלי להקדים ולתת שהחיים על שירתם הם כמו נהר שאנו שוחים בו עם חורם, אלא מה, יום זה מאד היה, בתחילתה של שנת לימודים, ואולי גם ודמי התלמידים שברכס אל בני הספר, הם שעמדו בי רוקא את הציור המשנה הזה של שחייה בנהר ושיטות על גורו. מה פתאום נהר? הוא אי פעם לא שוחתי בנהר ושיטות לנו בארץ נהר שאפשר לשחות בו ולעלות ממנו ולהשיקף קרימה ואחורה, אבל מסתבר שהתמנה חזאת נקלטה. סטודנטים שלי נעשו מורים המשיכו להשתמש בה ואחרים תלמיד תלמידותם. בקצת פחות שאר אות, לשעמי, ובייחוד וייקנות, לשם רצעים מעטים, כתב אחד מהם, מהם מפנה עצמו אדם מתוך שירת יומה יתק מעצם העשייה. וצב לעצמו מעין חקסס, מרחיק מבטו על עצמו, על מעשיו, ואני מוכרח לחזות שהיחס הזה יותר מתחכם, אבל תכנן ורוב חלק לו, ואני מצוין לעצמי שהיטיח לפיו על חשבון הדיק הוא אני, מסמכו של מורה מודקס. ועכשיו שוב אני עם הנהר רגע והם רגע וחילת שנת לימודים, בדרך אל הסמינר אנהו מפוספס במכוניות של שלמה, שלמה ואני ושלוש סטודנטיות, בתוך טור ארוך של מכוניות אנהו יורדים אל

המישור שבין רמת ישי ובין טבעון. איפה יש כך בעולם עוד נון נפלא כזה? אומר שלמה, בסוף השנה שעברה נסעו אתי שני פרופסורים אורחים והם אמרו לי... אתה שמע... כמה אנשים יש בעולם שיש להם מקור השראה כזה יום יום. בדרך אל העבוד ומפנה... אבל הדרי אנה מתחשב בנהר הפיזי והוא שופר לנו אל תוך אורז וברקע עוד שיהיה סלפוטית עם ח"כ רעם טרשן, כן לבוא לא לביא, אומר שלמה. יש לנו מרינה משוגעת. איפה יש בעולם עוד מרינה משוגעת כזאת, הלא אם אתה ליכודניק, אז בעיניך התצ חשבי של המרינה בוגרים".

אשפיסטים, אומרת גילה, אתה הסטודנטית שמאזר. מוזר, אומר שלמה.

אשפיסטים, חוזרת גילה ואינה מבינה שחיא עוצרת את שתי האזנים. שלמה נאלץ לחזור אל התחלה.

אם אתה ליכודניק, אז בעיניך תצי מהמרינה בוגרים, ואם אתה במערך, אז בעיניך תצי מהמרינה מטומטמים. אך אפשר ככה אני כבר לא מדב על כל החלוקות האחרות. חילונים ו... כן, מה שתרצה, אבל זה שחצי אחד בוגר בעיני החצי השני, והשני מטומטם טוטאלית".

באמת נכון, אומרת גילה, תראה לי אחד חכם בליכוד.

חובות המורה

אחרי, אני אומר לקהל חקסס והחגיגי, בעבור שנת אולי, מסוגלים לספק לתלמידים שלטו כלים להתמודדות שפיתח תוך שיקול דעת עצמאי, עם המציאות המוכנה... אך נכא סמו מצב, כזה, שהגענו אליו, קשה מדינה נחשב בעיני החצי השני לבוגרים, ואילו חושבים את החצי האחר למטומטמים. מתוך למעלה קממאיים ותמשים מורי המכללה, וזאתאם באים בשלושים ואולי ארבעים, את גאוס הפתיחה החגיגי לא אני מורז הייתי לשאת בקרי הכל נחשכשתי לומר רבנים על סדרי התורה ועל חובות המורה התלמיד, אלא שנחשתי בהשראת דודי והדרי

בשורה השנייה או השלישית ישבה מרים מרד ויישרה בעדינות נייד עטיפה של מתק, כשהטתי בה התחייבה במנוחה והטמינה את הנייר. בקירבה הכניסה לטבעון ראיתי אותה מוליכה את בנה הקטן אל בית הספר. ליד מעבר החציה נעצרו, מציתים להוראת משמרת הבטיחות. הנה, הוא כבר פה, אומר שלמה. בקרשים מנהצים של המשטר האורזי, חגיגי וגאה, עמד שם הקשיש הגימלאי, המסיע יום יום לילדי בית הספר לחצות את הכביש. מרים מרד נגישה אליו והציגה בפניו את בנה הקטן, שיהיה מעתה אחר מבני חסותו. בארוחת הבוקר, במסעדה הצפופה, ישבנו נב אל נב כמעט, ומולה שושנה, שושנה וייס ואולי וייסמן, גם היא נמרה בחטיבת הבנים, שתיון בוגרות המכללה, הממשיכות להשתלם בה, יום אחד בשבוע.

את באה לכנס הפתיחה? שאלה מרים.

אני, אמרה שושנה, אני יש לי היום יום כזה שאני לא מוצאת את עצמי. התעוררתי בבוקר ארתי חלום כזה, את שומעת, אני הולכת בדחוב בתל-אביב עם הילד שלי הגדול, רק שבהלום הוא נכראה יותר קטן כי אני מושכת אותו אחריי וזה נסחב בכבדות, ואני לא יכולה להיכר בשום אופן איפה החגיגי את המכונית שלי, אני לא יודעת אם אני אכל לכנס הפתיחה, את תלכזי זה לא רק בשביל המרצים".

גילה, נשמע, אמרה מרים, אם יש אנשים שבאים לדרך, צריך שבוואו גם לשמוע".

ברובו הראשון, המשיכה שושנה, עוד עמדו מכוניות, וחשכתי שאני אמצא בניהן את שלי, ברובו השני כבר היו פחות, ואחר כך נסתבנו ברוחות ריקים שלא עמדה בהם אפילו מכונית אחת, והחליכה שלטו נעשתה כבדה כזאת, את יודעת, מתחילה שנת לימודים ואין לי שום חשק להתחיל ללמד".

הי יכר, אמרה מרים, וגם את המכונית תמצאי בסוף, ופרצה בצחוק גדול.

עוד דבר, אמרתי לקהל הקטן שלי, הוא עניין החורים בהשכלה, דהמנה החזרת ככל שנת, המורים שבאים מוועזעים לרווח על החורים בהשכלתם של הסטודנטים, הלא חשוב שנרע להבחין באמת בין ערר יסודי ובין נכס נייד, כשהתחלתי ללמד פה בא מורה נרעש לספר שאחר מתלמידי הספרות לא שמע על זאן כריסטוף, היום, האם אסנע במישהו אם אנחש טיש לנו כאן דוד שלם של מורים במכללה שלא קראו את זאן כריסטוף? ושושנה רכנה אל מרים מרד ומה שלחשה לה הידירה באולם, מה זה זאן כריסטוף?

חזות דעת שלילית

ל מני התחלה עוד עליתי בריצה למשרד, לסדר את הניירות שעל השולחן, מכתיבים דחופים מימין, פחות דחופים משמאל, השרא לטל, בלי תשלום הסט לכתיביות, לא תשרה דחה, במסדרון הארוך, לפני חדריון של המדריכות הפרוגניות, מחכות תלמידות, כסיסת הצפרניים כבר מעידה, חובות שלא הושלמו, ציון שלא ניתן, עדיית בינית, תלמידה מן השנה שעברה, בעיותי? אני שואל, חביב מרי ומיד מתורס, עיירת כבר בפתח המשרד, המורה תחנכת שלי, חזות הרעת שלה על ההתנסות שלי לא הייתה טובה, והמדריכה שלי, אביבה, לא רוצה לאשר לי... פנים חלקים, עיניים גדולות, ריסים ארוכים, טוב שיש לנו מדריכות פרוגניות, ולא מדריכים, אני ממלמל משוד וגססר בחריז, שמונה חשע ואולי עשר שנים כבר עפו להן מיום שהתפרצה אביבה, אז מדריכה פרוגנית מתחילה, בקומה זו ממס, בפגישות מורים, במקרה הזה אני לא מתכוונת לחזר, פסקה, או דא או

אני, דא או אני, חיקקתי, אין צורך להכפיל את האו", רבקה מורה ללשון ותקשרתה הביטה בי בנופה, תיקוני שגיאות לרוב, אמרה תמיה, יש בהם מן האלימות, מגיע לה, לחשה, או דא או אני, שנתה אביבה, הבחורה הזאת בורה וזה חמור רייו, אבל היא גם מתעקשת לשמור את הבורות שלה, מה היא אומרת לי, את, היא אומרת לי, בשבילך אי אפשר לחיות בלי המושגים האלה שלא ידעתי להגיד, אז בשבילך אני מוכנה לברוק עוד פעם ולנסות, אבל אני יש לי מושגים אחרים שאם הם לא יהיו ברורים לי אני לא אוכל להמשיך, ואני מצפה שהסמינר יעזור לי בזה, שמעתם חוצפה? כאילו אנהו העורה הסוציאלית שלה זה מה לא אסכים לזה, אפילו אם היא מעיית פיתוח, היא לא שמעה ולא יודעת מה זאת הפתיחה, ורבקה, המורה ללשון ותקשרת נחנה כי מבט מזהיר, שלא יאשל עכשיו מה זאת הפתיחה, בבקשה, סימה אביבה, דנה לכם, תלמידה בסמינר למורים, מרים מרד, אתם תחליטו.

אביבה לא עזבה את הסמינר אבל גם מרים מרד נשארה וסימה את לימודיה, אולי כעיקר מפני שאיני מקבל שמונה יעמיר עצמו בצורה כזאת מול תלמידי, אמר שלמה, שהיה אז המנהל.

המעגל נסגר

אדיר כך, בשנתייםאם אסיפת הפתיחה והכל התספור, נסגר גם המעגל, אני נפתח האולם, חקקו עם שרידי הבאום שלי, מבויש מן המלים דממות, כאילו אני במכנסים גדולים מנידתי, האולם ריק ורק ריחות התבשילים של ארוחת הצהריים ממלאים אותו, מרים מרד ליד החלון ועיירת התלמידה ניגשת אליה ואני אני שולט בסקרנות, מוצא עתון בוקר של אתמול ומתייט לעיין, בעסק גדול, אני מצטערת, עיירת, אומרת מרים, אבל אל תלחצי, אני את חזות הרעת לא יכולה לשנות, זה לא עניין של ידיע, לא זה, לשיעור תכלי תמיד להתכונן יותר טוב, העניין הוא בנייה שלך, אני מבנה שהיית קצת לחוצה, אבל את יודעת על התלמידים נורא, ורק מפני שלא ענו לשאלות שלך בדיוק כמו שרצית, לא טוב לרבנים לכיתה רגשות אשמה, זה משחק אותם אמרת להם, מה אתכם, למה אתם לא חושבים, וגם זה לא הנותן, ששרון הצביע, ועמית לחש חשבות יפת... להרגיש אותם קצת, זה חסר מאוד, מרים התלה לאטוף את חפציה אל תוך הארנק, וגם עוד דבר, אמרה, התרומה שלך, החדר שצמח בספירה, זה מעט מרי, ואלה הם כבר בחטיבת הבנים, האם מרגישה להם שוב ושוב: אכזרם רודף שלום, הלא זה מוכן מאליה, כל מי שקורא את הפרק הזה יכול להבין, ועוד בגיל הזה, אבל תנושא הוא הרי הסיפור המיקראי, או בבקשה, שתהיה איוו הארה אמנותית קטנה, המלים... תראי משהו, ואכזרם כבר מאר במיקה בכסף ובהוב, כבר מפני שזה בטוי שצמח בחברה של נוורים, או את הרבוש לא אומרים בכמות אלא במשקל, כי הם מחכים מכל איתם, ובאמת, בהמשך, כתוב, ולא נשא אותם הארץ לשבת יחור, ואיזה לא כתוב שהיה צופי מדי, אלא שהיה כבר מרי, וככה יוצרים שני דביוטים תמונה אחת שלמה, מילים, מטבעות לשון, אם משחזרים את הכסים שלהן, נפתח לנו עולם דווקא לאז אכזרם רודף שלום, כיג דיל, מי לא רודף שלום המערך רודף שלום, הליכוד רודף שלום, מורה טובה, שחרגיש יותר.

ומרים מרד קמה וחייכה אל עיירת ויצאה, עשר שנים הסגר כבר מנבא את תופעת כפילו, קיו הקדסול מתיישר עם השוק, או כשהחלט שתישאר, כמה חרמו להחליט גם הפנים החלקים והריסים הארוכים, אבל כשהוא מתנהלת לה בעלייה התחילה אל בנייני הכיתות אני רואה אותה מתרוממת בחן מתוך הורם, אל הגדה

תשובץ 203
אמסי: 1. ממאכלי רחש השוגה. 5.

100